

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **B. T.**,
státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51
Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
se sídlem Purkyňova 6, Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2018 č. j. OAM-207/LE-VL17-VL18-2018, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta **Mgr. Ladislava Bárty** se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění :

1. Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2018 č. j. OAM-207/LE-VL17-VL18-2018 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 31. 12. 2018. Žalovaný vzal za objasněno, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že jím podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany má za cíl vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je tedy účelová ve snaze legalizace pobytu a vyhnout se vyhoštění. Dle názoru žalovaného by v případě žalobce nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.
2. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalobu ze dne 3. 10. 2018, kterou jemu ustanovený právní zástupce doplnil podáním ze dne 29. 10. 2018. Namítal nesprávné a nedostatečné vyhodnocení naplnění ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to konkrétně naplnění podmínky, že žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve. Poukázal na to, že k jeho zajištění došlo tak, že „sám na sebe“ zavolal policii proto, že si již nevěděl rady kvůli svému zdravotnímu postižení. Žalobce se přitom domníval, že je žadatelem o mezinárodní ochranu, prokazoval se průkazem žadatele o mezinárodní ochranu a domníval se, že dosud nebylo ukončeno řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Žádal policejní orgán, aby byl dopraven do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí tedy do azylového zařízení, které je mu schopno poskytnout nejlepší péči s ohledem na jeho zdravotní hendikep. Žalovaný podle žalobce také nesprávně vyhodnotil skutečnost, zda je zranitelnou osobou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný přitom nijak nereagoval na to, že možností zajištění se zřetelem na amputaci jeho nohy se již zabýval Krajský soud v Ostravě v rozsudku č. j. 20 A 37/2018-40 ze dne 16. 1. 2018. Žalovaný nevysvětlil, proč se od závěru tohoto rozsudku odchýlil. Pakliže je žalobce beze sporu osobou se zdravotním postižením, bylo povinností žalovaného podrobně se vyjádřit k charakteru jeho zdravotního postižení a k tomu, že toto postižení nebrání jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců. Dodal, že trpí rovněž psychickými problémy. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2018 č. j. OAM-207/LE-VL17-VL18-2018 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z předloženého správního spisu žalovaného vzal krajský soud v daném případě za prokázáno, že:
- rozhodnutím Krajského ředitelství policie, hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 9. 2018 č. j. KRPA-340172-18/ČJ-2018-000022 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb. a doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský soud zjistil, že tentýž orgán cizinecké policie vydal dne 7. 8. 2017 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Při rozhodování o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění vycházel policejní orgán z výsledku pobytové kontroly provedené dne 9. 9. 2018 v P. 9 – H. P., ul. M. 16, kdy byl kontrolován žalobce, který se prokázal průkazem žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nepředložil žádné platné povolení k pobytu ani jiný doklad, který ho opravňoval pobývat na území ČR. Byl dne 9. 9. 2018 zajištěn ve smyslu ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Poté byl eskortován na útvar oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha 4 – Chodov. Dne 10. 9. 2018 s ním byl sepsán protokol o podání vysvětlení. Uvedl, že přicestoval do ČR dne 5. 10. 2016 autobusem přes Polsko do Prahy s cestovním dokladem a platným polským vízem s platností do 29. 3. 2017. Dne 14. 11. 2017 byl při dopravní nehodě zraněn a byla mu následně amputována noha. Přicestoval za prací. Dne 8. 8. 2017 byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Sokolově k trestu vyhoštění z ČR na dobu 6 let za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny. Uvedl, že si je vědom toho, že bylo dne 7. 8. 2017 vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, není si však vědom toho, že dne 24. 5. 2018 byla zamítnuta jeho žádost o mezinárodní ochranu podaná 16. 12. 2017. Nevystoupal však proto, že si chtěl vydělat nějaké peníze. Pracoval na stavbách bez pracovního povolení. Bydlí v Praze u známého na adrese P. 9, M. 16. Jeho zdravotní stav je v pořádku, ale nemůže chodit následkem amputace nohy a léčí se na psychiatrii. Nemá žádnou překážku nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z ČR, chce vycestovat dobrovolně, což nemůže však učinit bez protézy, v důsledku čehož nemůže chodit;
 - dne 8. 8. 2017 byl Okresním soudem v sokolově vydán trestní příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že v Dolním Rychnově okres Sokolov, ul. Chebská 53 a v Karlových Varech dne 6. 8. 2017 na základě výzvy příslušníků Policie ČR k prokázání totožnosti a oprávněnosti jeho pobytu na území ČR předložil občanský průkaz občana Lotyšské republiky opatřený jeho skutečnou podobenkou, přestože není občanem Lotyšska a předmětný občanský průkaz je celkovým padělkem, tedy užil padělanou veřejnou listinu jako pravou, čímž spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR na dobu 6 let;

- dne 7. 8. 2017 bylo vydáno Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje, odborem cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-58550-19/ČJ-2017-190022 o uložení správního vyhoštění žalobce a stanovená doba, pro kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 3 roky;
 - dne 12. 9. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty;
 - v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce mimo jiné uvedl na otázku ohledně předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany: „L010593 – žádost zamítnuta nabytím právní moci 24. 5. 2018“. Uvedl: „že měl dopis z Brna, jeho místo pobytu je v Kostelci a v dopise mu bylo řečeno, že pokud bude mít potíže s chůzí, aby se dostavil do Brna. Když přijel do Brna, odmítli ho přijmout, poté čekal do večera a pak ho známý odvezl do Prahy. Nemohl jet do Kostelce, tak tam volal, že nemá peníze, aby mohl přijet podepsat propustku. Protože nevěděl, co má dělat a na koho se obrátit, zavolaal policii. Chtěl by protézu, protože když vyjde ven a lidé se od něj odvracejí, protože před tím byl někdo, hlavní inženýr, ale nyní na něj pohlíží jako na bezdomovce.“
6. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
7. Krajský soud především znovu opakuje, že přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného toliko v rámci uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou vyplývající z ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Především podotýká, že nezjistil v napadeném rozhodnutí takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu, nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (ust. § 76 odst. 2 s.ř.s.).
8. První žalobní námitkou žalobce bylo to, že žalovaný nesprávně a nedostatečně vyhodnotil naplnění podmínky shora citovaného zákonného ustanovení pro zajištění cizince, a to že žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve. Žalobce v této souvislosti tvrdil, že k jeho zajištění došlo tak, že „sám na sebe“ zavolaal policii, protože si již nevěděl rady kvůli svému zdravotnímu postižení a stále se přitom domníval, že je žadatelem o mezinárodní ochranu. Prokazoval se průkazem žadatele o mezinárodní ochranu a domníval se, že dosud nebylo ukončeno řízení ve věci jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Policejní orgán požádal, aby byl dopraven do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí tedy do azylového zařízení, které je mu schopno poskytnout nejlepší péči s ohledem na jeho zdravotní postižení. Jak ovšem bylo zjištěno z odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalobce vydaného Krajským ředitelstvím policie hl. města Prahy, odborem cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 9. 2018, došlo k zajištění žalobce poté, kdy předchozího dne (9. 9. 2018) byl kontrolován policejní hlídkou na adrese P. 9 – H. P., ul.

M. 16 v rámci pobytové kontroly, přičemž bylo prokázáno, že na území ČR pobývá neoprávněně. Není tedy možno tvrdit, že k jeho zajištění došlo tím, že „sám na sebe“ zavolal policii. Do ČR přicestoval 5. 10. 2016 za účelem výkonu práce a dosažení finančních prostředků, přičemž první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 16. 12. 2017 poté, co byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 12. 9. 2018 až poté, kdy byl opakovaně zajištěn. Žádost o udělení mezinárodní ochrany mohl tedy podat již dříve po příjezdu do ČR dne 5. 10. 2016. Na tom nemůže nic změnit jeho námitka, že se domníval, že řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu nebylo ukončeno a že disponoval průkazem žadatele o mezinárodní ochranu. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 17. 9. 2018, jak shora uvedeno, byl uveden údaj o zamítnutí první žádosti žalobce s uvedením nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného 24. 5. 2018. Žalobní námitka, že v projednávané věci nebyla naplněna podmínka použití výše citovaného ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu spočívající ve skutečnosti, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, je proto nedůvodná.

9. Další žalobní námitka spočívá v tom, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku, zda je žalobce zranitelnou osobou, respektive že došel k nesprávnému závěru, že žalobce není osobou se zdravotním postižením. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 20 A 37/2018-40 ze dne 16. 1. 2018 (pozn. soudu správně jde o č. j. 20 A 37/2017-40), který se zabýval možností jeho zajištění s ohledem na amputaci jeho nohy. Podle žalobce žalovaný nijak nevysvětlil, proč se od závěru tohoto rozsudku odchýlil, přezkoumatelně se nevyjádřil k charakteru jeho zdravotního postižení a k tomu, zda toto postižení nebrání jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců. V žalobcem poukazovaném rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 20 A 37/2017-40 ze dne 16. 1. 2018 krajský soud nesouhlasil s názorem žalovaného, že žalobce, jakožto osoba s amputací dolní končetiny, je zdravý jedinec, který nenaplnuje znaky definice zranitelné osoby ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a to navíc za situace, kdy amputace byla provedena měsíc před podáním žádosti o mezinárodní ochranu a před zajištěním podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Pokud žalovaný neodůvodnil nutnost před zajištěním žalobce jako osoby těžce zdravotně postižené, která se teprve adaptuje na tuto skutečnost, bylo jeho rozhodnutí nezákonné. Z obsahu tohoto rozsudku vyplývá, že k amputaci dolní pravé končetiny ve stehně došlo u žalobce v listopadu 2017. Nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 17. 9. 2018 tedy necelý rok po provedené amputaci. V nynějším řízení z evidenční karty žalobce, jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany soud, zjistil, že od 16. 12. 2017 do 16. 1. 2018 byl umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty, od 16. 1. 2018 do 19. 1. 2018 v Příjímacím středisku Zastávka, od 19. 1. 2018 byl umístěn v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, z něhož svévolně odešel 16. 2. 2018 a vrátil se 19. 2. 2018 a od 20. 4. 2018 má zaznamenán svévolný odchod z tohoto pobytového střediska až dosud. V období od 19. 1. 2018 do 19. 2. 2018 a od 19. 2. 2018 do 19. 4. 2018 měl žalobce zaznamenány propustky s poznámkou, že se zdržuje na adrese P. 9, M. 198/9. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobci bylo umožněno pobývat v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, namísto toho toto středisko opouštěl na shora uvedenou adresu v P. a od 20. 4. 2018 měl zaznamenán svévolný odchod. Lze tedy souhlasit s odůvodněním žalovaného, že jej nelze považovat za zranitelnou osobu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, byť u žalobce nepochybně jde o zdravotní

postižení v důsledku amputace dolní končetiny; od doby amputace uplynulo 11 měsíců a tím, že opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí a zdržoval se v P., dokazuje, že není odkázán na pomoc či soustavnou péči druhé osoby. V tomto smyslu také žalovaný ve svém rozhodnutí odůvodnil, proč žalobce za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu nepovažuje a s tímto názorem se krajský soud ztotožňuje. Poukázal-li žalobce v doplnění žaloby ze dne 29. 10. 2018 na to, že rovněž trpí psychickými problémy, pak tato skutečnost z obsahu správního spisu nevyplynula a žalobce toto tvrzení žádnou lékařskou zprávou nedoložil.

10. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. K tomu krajský soud poznamenává, že žalobce v průběhu řízení přípisem ze dne 17. 10. 2018 požádal, aby bylo konáno v této věci ústní jednání, nicméně v doplnění žaloby ze dne 29. 10. 2018 jeho právní zástupce výslovně uvedl, že z důvodu urychlení řízení žalobce o nařízení ústního jednání nežadá.
11. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady nevznikly.
12. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování žalobce v celkové výši 6 800 Kč představující 2 úkony právní služby po 3 100 Kč a 2 režijní paušály po 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 15. listopadu 2018

JUDr. Petr Indráček

samosoudce